

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Lene Garsdal er meget interesseret i her ved førstebehandlingen af regeringens forslag til finanslov for næste år at finde ud af, om vi kan lave alternative flertal. Det er jo i sig selv lidt påfaldende, for normalt handler en første behandling om, hvordan man kan præge regeringens forslag til finanslov, prøve at komme ind og få lavet det om, som man ønsker. Men allerede her er der altså nogle i salen, der måske ud fra en selverkendelse har vurderet, at det kommer man ikke til at deltage i, og så man kan lige så godt med det samme prøve at operere med nogle andre flertal uden om regeringen.

Vi har sagt, at vi går til forhandlinger med regeringen og ser, om vi kan nå nogle løsninger. Det er klart, at når vi ikke nogle løsninger, jamen så er spillet jo frit og åbent, men det er klart, at vi går efter en løsning. Vi går selvfølgelig efter en finanslovaftale, for det er jo ad den vej, vi føler, vi får størst indflydelse. Det er vigtigt, at vi samtidig også er enige om, når vi vil noget, at vi finder pengene til det, og vi har jo sagt, det er en målsætning for os, at vi når de mål, vi har sat os, og også når dem samtidig med, at vi fuldt ud angiver, hvor vi vil tage pengene fra.

Så mere specifikt om det med sygehusene, for det var hr. Ole Sohn jo også inde på. Det, jeg lige præcis åbnede op for, var en diskussion om, hvorvidt man kunne lave en aftale med Amtsrådsforeningen, hvor man sagde, at så længe udvalget om en kommende struktur arbejder, er det altså ikke rigtigt, at man bruger den korte mellemliggende tid til at lave afgørende om på strukturen.

Kan man finde en eller anden forståelse for det? Kan man diskutere, hvad det måtte udløse, og hvordan? Jamen det er jo det, jeg lægger op til, så det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi vil stemme for et forslag om det. Det er altså sådan set os, der nu er kommet med budskabet om, hvordan vi kan nå en aftale om sådan noget, og så må vi jo i fællesskab udvikle ideerne.

Så vil jeg sige til fru Line Barfod, at vi jo valgte at indgå et forlig om finansloven for 2002 og dermed stemme for finansloven, og dermed stemte vi også principielt for en overførelse fra Den Sociale Pensionsfond til finansloven. Men under behandlingen af finansloven for 2002 gjorde vi det klokkeklart, at vi var modstandere af den lovændring, der fandt sted for nogle år siden, og som tømmer fonden over i statskassen. Vi har sagt det så klart og tydeligt, at fru Line

Barfod må have hørt det dengang og også her i dag.

Så må jeg komme tilbage til hr. Jann Sjørnsen.

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Nu kunne det jo tænkes, at der er nogle, som i et svagt øjeblik kommer til at tro, at hr. Villy Søvn-dal har ret i sine anklager mod den kommunale økonomi, og derfor skal jeg bare bede hr. Kristian Thulesen Dahl om at bekræfte: Er det ikke rigtigt, at vi i det aktstykke, som vedrørte kommuneaftalerne, gav et udgiftsloft, en reel vækst for kommunerne, på 800 mio. kr. og et udgiftsloft, en reel vækst for amterne, på 1,5 mia. kr. fordelt med 1,25 mia. kr. til sygehusvæsenet og 250 mio. kr. til andre områder? Jeg håber, at hr. Kristian Thulesen Dahl kan bekræfte det og dermed aflive de eventuelle fejlagtige myter, som hr. Villy Søvn-dal skulle have haft held til at få plantet rundtomkring.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er jeg godt nok ikke pædagog, men jeg tror godt, jeg kan give hr. Kristian Thulesen Dahl en forklaring på, at nogle ordførere kan sige tillykke og rose Dansk Folkeparti for den store indflydelse, mens andre eller måske de samme personer kan gå op og tale om dikkende lammehaler.

Det hænger jo sådan sammen, at vi medgiver, at DF har stor indflydelse, når det er lykkedes at få ulandsbistanden ned; det er jo en flot sejr set med DF's øjne, men det er lidt ulykkeligt for den globale sammenhæng. Men samtidig er man nogle dikkende lammehaler, for pengene går jo ikke til sociale forbedringer; de går jo til det skattestop, som kræver løbende besparelser og løbende nedskæringer.

Jeg giver gerne Dansk Folkeparti cadeau for at komme med et forslag om, at man skal lave en timeout, så amterne ikke skal nedlægge sygehusene. Det er selvfølgelig et beslutningsforslag, for det er jo i erkendelse af, at regeringen naturligvis ikke kan støtte en sådan aftale, fordi den har lavet en aftale med amterne, som indebærer, at amterne er nødt til at skære ned, fordi de eneste penge, amterne har fået, er et engangsbeløb til sygehusene, og de andre penge, der er givet i aftalen, bliver ædt op af stigende medicinudgifter.

Skal man undgå nedlæggelse af sygehusene i amterne, skal der flere penge på bordet, og det vil regeringen naturligvis ikke give. Hvis Dansk